ма не пише за интересытѣ ми. Лошь бѣлѣгъ!

Докато дойде часътъ на обѣдѧтѫ, зехъ сестрѫ си отъ пансіона да ѭ разведѫ изъ градътъ. Нито е съпувала тя, горката, за разорениѣто ни. Во врѣмето на расходкѧтѫ ни множество желанія доста ижданителны ся възбудихѫ въ сърцето ѝ. Тя си купи рѫкавичкы, червены книгы, конфекты за пріятелкытѣ си, рѣдкы ароматы, сапунчета миризливы, потрѣбности нѣкои за живопись, нѣща; искъсо да рѣкѫ, полезны, но не толкось нуждны колкото единъ обѣдъ. Дано да не узнае тя никога злополучіето ми!

Часътъ по шесть намѣрихъ ся у г. Ловепена не могѫ добрѣ да опрѣдѣлѭ възрастътъ на старыйтъ нашъ пріятель; но отъ когато го съмъ позналъ той е всякога сѫщійтѣ: высокъ, пусталъ и малко пригърбенъ, бѣлокосъ но съ погледъ остръ изъ-подъ гѫстытѣ му вѣжды, съ снагѫ тънкѫ но жиляста. Облѣченъ всякога въ черны дрехы по ветѫтѫ модѫ, съ бѣлѫ вратовръскѫ съ брильянтытѣ му . . . съ еднѫ рѣчь съсъ всичкытѣ знакове на мѫжъ серіозенъ, чиненъ и пріятель на древнитѣ прѣданія. Чакаше мя прѣдъ отворенытѣ врата на малкый си салонъ и съ нисъкъ поклонъ като мя хванѫ полека съ два пръста за рѫкѫтѫ прѣдстави мя прѣдъ еднѫ бабичкѫ добродушнѫ, която стоеше прѣдъ каминѫтѫ. — Маркызь господинъ Хампсей д' Отеривъ, извыка на высоко и натъртено; а като ся обърнѫ